

Nicole Boyle Rødtnes

DEN NYE VERDEN
ZOMBIE JÆGER
DEN SANDE FJENDE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

For et år siden var menneskeheden ved at uddø. Zombier havde overtaget verden. Alle forsøg på at stoppe dem var slået fejl. En gruppe overlevende traf det ultimative valg. Bomber blev placeret over hele kloden. De var fyldt med radioaktivitet og skulle udrydde zombierne en gang for alle. Menneskene rejste til øen Kenowa. Det eneste sted, der ikke blev bombet. Der ville de bygge deres nye samfund. Men nu truer zombierne igen, og menneskene er nødt til at tage ekstreme midler i brug for at overleve ...

Kapitel 1: En ny verden

(ALO FORTÆLLER)

Det er tre dage siden, vi slap fri. På vores hals er der stadig dybe mærker efter halsbåndene. De vil være der for evigt. Vi er frie. Men stadig døde. Sårene kan ikke hele. Måske er det okay. Det er en evig påmindelse om, at jeg aldrig mere vil være fange.

På Matsu er vi begyndt at bygge vores nye verden. Men det er svært. Meget sværere, end jeg troede. Det eneste, jeg fik med fra Kenowa, var det serum, vi hver dag skal sprøjte ind i os for ikke at rådne op. Nu ville jeg ønske, at jeg havde bedt Ava om også at finde noget værktøj til os.

Ava. Min søster. Jeg efterlod hende og mor i Kenowa. Jeg slog dem ned, så folk ikke skulle opdage, at de hjalp os. Jeg håber, det virkede. At de stadig er i live.

Længere fremme er Ben og Carlos ved at knække nogle tykke grene af træerne. De vil bygge et læskur.

Taji er nede ved stranden. Med en spids pind forsøger han at fange fisk, så vi har noget at spise.

Jeg og Iris er på vej hen til hegnet. Til det sidste område på øen, hvor der stadig er zombier.

Vi dræbte de fleste af dem, dengang vi var zombie-krigere. Nu er spørgsmålet, hvad vi skal stille op med de sidste.

Da de ser os, kommer de hen mod hegnet. De maser sig

op mod det. Rækker sorte fingre og tunger ud efter os.

”Vi bør vel bare slå dem ihjel?” siger jeg. ”De ville æde os, hvis de fik chancen.”

”Måske,” siger Iris. ”Men sådan her var du og jeg også engang. Eller har du glemt det?”

Jeg svarer ikke. Selvfølgelig har jeg ikke glemt det. Jeg ville ønske, jeg havde. Men det hjemsøger stadig mine drømme. Dengang jeg ikke så mennesker, men kun mad.